

"לא נתתם לי פרס נובל, אז אני לא מחויב יותר לשלום" הנשיא טראמפ במכתב לראש ממשלת נורווגיה בעניין המשבר סביב גרינלנד, מגלה באופן ישיר וכן את מניעיו

עלילת הפעוטון

מהמעון בירושלים ועד מירון: כך הפכה טרגדיה אנושית לכתב אישום נגד ציבור שלם

"הרעלה המונית" שלא הייתה. ילדים "מחולצים" מזירת האירוע

כמה פייק וכמה רוע שוגרו השבוע לחלל האוויר ולתק- שורת על ידי "אוהבי החרדים", שלפתע "דאגו" ל"אחיהם", ואגב כך עיוותו לחלוטין את כל מה שקרה באסון הפעוטון בירושלים. הם לא המתינו רגע, ועוד טרם הובאו התינוקות לקבורה, החלו להגיב בצורה מחליאה נגד כלל הציבור החרדי, במילים שאין לחזור עליהן. אפשר רק לציין שבאותן מילים ממש השתמשו נגד היהודים בימים אפלים בעבר באירופה.

לצד תגובות השטנה המזוועות, היו גם כאלה "עדינות" יותר, שדיברו על כך שבציבור החרדי לא רגילים לפיקוח, לכללי בטיחות ולהסדרה, לא רק בפעוטונים, אלא בתחומים רבים נוספים. אפשר כמובן להתווכח על כך, כאשר הדברים נאמרים מתוך רצון לתקן ליקויים, וכמובן לשאול מי צריך להיות אחראי וכיצד. אולם במקרה הנוכחי, הרצון של המ- בקרים - אלו גם אלו - היה להגיע לנקודה אחת: "החרדים מפקירים את ילדיהם ואינם אוהבים אותם". כמו אזניי שמ- עתי וקראתי את הטיעונים המגוחכים והמפלצתיים הללו.

הביקורת הלא עניינית גוברת, כאשר היא נשמעת מפי כאלה שנמנו בעבר על הציבור החרדי והפכו ל"פרשנים", ולרקדני "מה יפית" בכל הקשור לחרדים ולאורח חייהם. הם "יודעים" לספר על "תרבות של הפקרות" ועל "חוק שהוא רק המלצה", תוך עיוות נתונים וזריקת מספרים כאילו היו בחדר אחד 53 (!) תינוקות. אילו היו ממתנים מעט ובודקים, היו מגלים שבאותו בניין פעלו מספר פעוטונים, ובכולם יחד 55 תינוקות, בעוד שבפעוטון עצמו שבו אירע האסון היו 23 תינוקות בלבד - ולא "בחדר אחד".

אבל את מי מעניינות העובדות, הנתונים והמספרים, אם אפשר להשליך בוץ ורפש, להזכיר את אסון מירון, ולספר שבמגזר החרדי "רגילים לסמוך על הנס", לבעוט בכל סדר מינהלי, ולקבוע שה"אסון הבא כבר רשום על הקיר, וההל- ויות ימשיכו לצאת".

"למה תמיד האסונות האלה קורים אצלכם?" נשאלתי השבוע על ידי מכר שאינו שומר תורה ומצוות. האיש לא בא לנגח, אלא שאל בתמימות, תוך הסתמכות על כלי התקשורת ואזכור אסון מירון, אסון קרלין בגבעת זאב והאסונות האחרו- נים של הדריסות. "למה זה לא קורה אצלנו?" המשיך ושאל. "אנחנו לא עושים חשבונות שמייים", השבתי לו, וידעתי לצערי שזה פחות ישכנע אותו. לפיכך שלפתי מזיכרוני שורת אסונות שאינם קשורים לציבור החרדי: אסון השריפה בכרמל, אסון נחל צפית, אסון ערד, אסון ורסאי, אסון הדגל- נים בהר הרצל, אסון המכביה, אסון בקריית אליעזר בחיפה, אסון חניון הברזל ברמת החייל. "אתה יכול להפסיק", הודה האיש, ועצר אותי משטף האסונות.

לא התאפקתי והמשכתי: "אני לא רוצה להתרברב, אבל אם תברוק לאורך השנים היכן נחשפו מקרי התעללות של

גננות וסייעות בפעוטות, לא תמצא שזה קרה בגנים חרדיים. האם בשל כך אומר לך שהורים חילונים מפקירים ואינם אוהבים את ילדיהם? אז איך אתה מצדיק את העליהום הזה על החרדים?" טענותיו נסתתמו. כאשר מעיינים בנתונים המעשיים, מתגלה סיפור שונה לגמרי. בקטע הבא.

משפט ההמון

התפכחות מאוחרת: כשהעובדות הגיעו, קרסו האשמות ונשאר רק הכאב והחרטה

היו גם קולות אחרים, שהסבירו כיצד בתחילה מיהרו לשפוט את החרדים, ולאחר שנחשפו לעובדות, חזרו בהם. כזה הוא חגי לובר, אביו של החייל יונתן לובר הי"ד שנפל בעזה.

"תחילה השתתפתי בטירוף הכללי נגד החרדים", סיפר בראיון לתקשורת. "חשבתי על ההורים הלא אחראיים, על תרבות הזלזול, ומיהרתי, כמו רבים, לבחור אשמים ולנקוט עמדה". ואז, מספר לובר, גילה שאמו של אחד הפעוטות שנ- ספו הגיעה בזמנו לנחם אותם בשבעה, ואף הביאה תכשיט שבמרכזו דמות בנו הי"ד, וכך עשתה לכל משפחה שכולה. "ברגע זה הבנתי, באיחור, את מה שהיה צריך להיות ברור מההתחלה: יש רק זווית אחת ראויה - שותפות בצער ובכאב. חקירה והסקת מסקנות צריכות להיעשות על ידי הגופים המקצועיים בלבד, ולא על ידי משפט ההמון, בוודאי לא כאשר הנספים מוטלים לפנינו וטרם הובאו לקבורה". לובר סיכם בכנות: "הצטערתי על כך שהצטרפתי, אפילו במחשבה, לאותו מחול האשמות נורא".

כך או אחרת, עד לשעת כתיבת השורות איש אינו יודע מה בדיוק אירע ומה גרם לאסון. עו"ד אורי קורב, המייצג את הגנת ואת מנהלת הפעוטון, ציין כי האפשרויות הן התייבשות, מכת קור או מכת חום. "זה לא אירוע של התע- ללות בילדים", הדגיש.

במקביל, גם עדויות ההורים מציינות תמונה שונה מזו שהוצגה תחילה: הגנת שנעצרה נחשבת למסורה במיוחד לאורך שנים, ויש הורים שאמרו כי גם היום היו שולחים אליה את ילדיהם. לטענתם, לא הייתה כל סיבה להמשך מעצרה.

הנתונים עצמם אינם חד משמעיים, ובעיקר הטענה בדבר הזנחת הילדים, בעקבות תיעוד שבו נראו פעוטות ישנים על מזרנים בשירותים. התמונה המזעזעת שודרה שוב ושוב בכל כלי התקשורת, ושימשה כמעין "ראיה מרשיעה". אלא שעד מהרה התברר כי מי שהכניס את הילדים לשירותים עם המזרנים היו כוננים שהגיעו מבחון, וחששו שמדובר בהרעלה בחדר המרכזי. לפיכך מתוך זהירות הם מיהרו לפנות את הפעוטות לכל מקום אחר. עובדה זו כמעט ולא קיבלה ביטוי תקשורתי, בעוד שהתמונה עצמה התקב- עה בתודעה הציבורית כהוכחה ל"הזנחה".

כד בכד, גם תמונות של ילדים רבים שפוגו מכלל הפעו- טונים בבניין ברוממה יצרו מצג שווא של "הרעלה המונית". בפועל, כך מתברר, מדובר היה בשיקול דעת מוטעה של אחד מאנשי ההצלה, שפעל על דעת עצמו וגרם לבהלה מיותרת. הגננות במעונות הסמוכים לא הבינו תחילה מה מבקשים מהן, ואף סירבו לשחרר את הפעוטות. בתקשורת הוצג הדבר כ"ניסיון להעלמת ראיות". שרשרת הפרשנויות הזו הובילה למסכת רעילה של האשמות, לא כלפי מחדל מסוים אלא כלפי ציבור שלם. כך הפכה "הרעלה" שטרם הוכחה, למכונת רעל משומנת נגד הציבור החרדי.

סיכום העובדות: שני הפעוטות שנשפו שהו לבדם בחדר אחד. כוחות ההצלה חשדו תחילה בהימצאות חומרים מסו- כנים ולכן פינו את כלל הילדים לבתי חולים. הילדים שנראו

בשירותים הועברו לשם במהלך הפינוי. לא היו 55 ילדים במעון אחד אלא בשלושה מעונות באותו בניין. בדיעבד התברר כי לפינוי המעונות האחרים לא היה בסיס. לא נמצאו חומרים רעילים או מסוכנים, ולא היו תלונות קודמות נגד המטפלות. חרף זאת, המשטרה מיהרה להצהיר על "חשד להמתה בקלות דעת".

התקיפה שלא הייתה

הלילה שבו כולם חיכו לאזעקות, אך המטוסים האמריקניים נשארו על הקרקע

החמקנים האמריקניים נותרו בבית עד לתקיפה הבאה. מטוס החמקן שכיב בהתקפה הקודמת

ביום חמישי שעבר לפנות בוקר זה היה אמור לקרות. כל הסימנים, ההדלפות והמקורות העידו שתקיפה אמריקאית באיראן עומדת לצאת לדרך. ימים קודם לכן פוגו אזרחים אמריקאים מאזורי סיכון, משפחות עובדים עזבו בסיסים במפרץ, והכוננות בישראל טיפסה לשיאים שלא נראו זמן רב.

רבים לא הלכו לישון, אחרים התהפכו במיטה והכינו נעליים ליד הדלת. ההמתנה לאזעקות הפכה לחלק מהלילה. גם השמועות רחשו וגעשו. "יש רעש של מטוסים באוויר", סיפרו תושבים המתגוררים ליד בסיסי חיל האוויר בצפון ובדרום. "זה רעש שמזכיר ימי לחימה ומתיחות מול איראן", הוסיפו ב"ידענות". אלא שככל שחלפו השעות ואור הבוקר עלה, התקיפה לא הגיעה. המטוסים נשארו רחוק, המפגינים באיראן נשאו עיניים לשמיים וחיכו. ההבטחות של טראמפ על "עזרה בדרך" התפוגגו עם אור הבוקר, והמשטר בטה- ראן נשם לרווחה, לפחות זמנית.

מאותו רגע החלו ההסברים. היו שטענו כי מדובר בד- פוס מוכר: בדיוק כמו במבצע "עם כלביא", כאשר מטוסי חיל האוויר הישראלי כבר היו באוויר ונסוגו ברגע האחרון בהוראתו הישירה של הנשיא טראמפ. הפעם, כך נטען, טראמפ עצר את מטוסי שלו עוד בעודם על הקרקע.

דיווחים שהגיעו מהתקשורת בארה"ב הוסיפו נדבך משמעותי: ראש הממשלה נתניהו שוחח עם טראמפ וביקש לעכב את המהלך. לא מתוך רתיעה מהתקיפה עצמה, אלא מחשש שמא מהלך שאינו מכריע יוביל לתגובה איראנית רחבה, בעוד ישראל וארה"ב אינן ערוכות במלואן לבלום אותה.

על פי הפרסומים, היעדר נוכחות אמריקאית מספקת באזור, שחיקה במלאי מיירטים והיעדר נכסים כבדים, הביאו למסקנה שתקיפה חפוזה עלולה להיות יקרה יותר מתועלתה. גם לחץ של מדינות ערב, בהן קטר וסעודיה, החוששות מהסלמה אזורית, תרם לבלימה הזמנית.

וכאן מתחילה הפוליטיזציה: אם בסוף לא תהיה תקיפה, יהיו מי שיאשימו את נתניהו ב"פספוס היסטורי". כך עשה גדי איזנקוט השבוע, כאשר טען ש"אם נתניהו אכן בלם תקיפה באיראן, זה חמור מאוד". לדבריו, "אנחנו צריכים לעודד את האמריקאים לפעול, ואסור שמדינת ישראל

הבחירות הבאות יעסקו בשאלה גדולה אחת: על מי אפשר לסמוך יאיר לפיד "מזהה" את מוקד הבחירות הבאות, בניסיון ליטול מנתניהו את הבכורה ובעצם מספק הסבר מדוע אין לו סיכוי להיבחר

אחד עם לפיד. גם התוכן בעייתי. לדחות את זהות המועמד לראשות הממשלה עד סמוך לבחירות משמעו להודות שאין הנהגה מוסכמת. ניסיון העבר מלמד שבלי היררכיה ברורה, חיבורים כאלה מתפרקים תחת לחץ. בשורה התחתונה, יוזמת האיחוד של איזנקוט נראית יותר כמהלך תקשורתי מאשר תוכנית שלטונית סדורה. בלי הנהגה ברורה ובלי תיאום גלוי, זה לא השינוי הגדול. זו עוד כותרת שמנסה להקדים את זמנה, ומגלה עד כמה האופוזיציה עדיין מחפשת את דרכה. ובשולי הדברים, קשה להאמין שנתניהו יאות להגיע לעימות מול בנט, אלא אם ירגיש שהוא עומד להפסיד. ההיסטוריה מלמדת מזה למעלה מחצי יובל שנים כי בר-טלו העימותים הפוליטיים לפני בחירות. ראשי הממשלות נמנעים מלהגיע לעימותים הללו כדי לא לתת לגיטימציה למועמד מנגד.

העימות האחרון היה ב-99 בין נתניהו ליצחק מרדכי, שהתמודד אז בראשות "מפלגת המרכז". מרדכי קרא לנתניהו להביט לו בעיניים בנושא הסורי, והעימות הסתיים בניצחונו של מרדכי. מאז נתניהו לא מגיע לעימותים מהסוג הזה ואין שום סיכוי בעולם שהוא יגיע לעימות מול בנט.

המרווח השקט

מדוע בני גנץ יכול להרוויח פוליטית מהאיחוד המשולש שהוא לא נכלל בו?

אם בכל זאת האיחוד המשולש, בנט, איזנקוט ולפיד, יקרום עור וגידים, הרי שיש לכך שתי השלכות רוחניות מיידיות. הראשונה: בנט, שכיום מקבל בסקרים לפחות עשרה מנדטים ממצביעי גוש הימין שמאסו בנתניהו, צפוי לאבד אותם. מצביעים אלה לא יתמכו באיחוד עם לפיד, ויחזרו לליכוד או יחפשו מפלגת ימין אחרת (שעשויה לקום בראשות עופר וינטר). תרחיש כזה יחזק דווקא את גוש נתניהו, במיוחד אם בן גביר וסמוטריץ' ירוצו יחד ולא יאבדו קולות.

מי שעוד עשוי להרוויח מהאיחוד המשולש, לא תאמינו, הוא בני גנץ. כן, כן. בבחירות הקודמות חזו רבים שגנץ לא יעבור את אחוז החסימה, והוא סיים עם שמונה מנדטים והפך להפתעת הבחירות. גם הפעם, אף שאיזנקוט אינו מתכוון לכלול את שותפו לשעבר במסגרת המשולשת, הוא עלול להכניס אותו בדלת האחורית.

התרחיש פשוט: אם בנט יוביל את האיחוד, ייתכן מאוד שחלק מתומכי לפיד ואיזנקוט יימנעו מלהצביע לרשימה כזו, משום שבנט מזוהה אצלם כאיש ימין, בין היתר בשל עברו כמזכ"ל יש"ע. הם יחפשו אפוא כתובת חלופית במרכז-שמאל. יאיר גולן איננו אופציה עבורם, בשל מיצובו כשמאל רדיקלי. מי שכן עשויה להיות לרווחתה היא מפלגת כחול לבן בראשות גנץ. כך נוצר מצב בו גנץ מתחזק דווקא בגלל מהלך שאיננו שותף לו. אז מי אמר שאיזנקוט וגנץ לא

נכנס מהדלת האחורית. בני גנץ ירוויח מהיוזמה

נתניהו ועם מנהיגים אחרים באזור, ההחלטה הסופית לתקוף היא שלו בלבד. טראמפ ידוע כבלתי צפוי, ולעיתים דווקא בכך טמון יתרונו: הוא מאיים בקול רם, אך שומר לעצמו את רגע ההכרעה.

ההערכה היא שההמתנה לתקיפה עשויה לארוך ימים ארוכים. עם זאת, יש ראשי רשויות שכבר הזדרזו והודיעו על פתיחת מקלטים. התרחישים מוכרים: תגובה איראנית ישירה, הפעלת שלוחות אזוריות, או ניסיון איראני "לסגור חשבון" דווקא עם ישראל.

שורה תחתונה: ההמתנה מתישה, אך היא חלק מהמציאות האזורית המורכבת. כשהמהלך יבוא, הוא לא יהיה תוצר של לילה דרמטי אחד, אלא של הכנה ארוכה והכנה שמול איראן אין מקום לחצי צעדים.

שינוי מדומה

שלוש מפלגות בפתק אחד ואפס הנהגה: מדוע יוזמת האיחוד של איזנקוט נראית כגימיק מוקדם?

יוזמת "האיחוד המשולש" פורסמה מוקדם מדי ולא נותר ממנה דבר. איזנקוט נותר עם הדף והמשקף

אווירת הבחירות כבר כאן, וכדרכה היא מייצרת רעיונות גדולים, כותרות נפוחות והבטחות ל"שינוי פוליטי". כך נר-לדה השבוע יוזמת האיחוד של גדי איזנקוט, שהציע לנפתלי בנט וליאיר לפיד לרוץ יחד בפתק אחד: שלוש מפלגות, זהויות נפרדות, קווי יסוד משותפים, ודחייה של שאלת ההנהגה לרגע האחרון, על פי סקרים.

על הנייר זה נשמע מפתה: רשימת מרכז גדולה של 30-40 מנדטים, שתעמוד מול הליכוד: מימינה אביגדור ליברמן, משמאלה יאיר גולן. מחוץ לתוכנית - בני גנץ. בפועל, זה נראה הרבה פחות כמו "שינוי" והרבה יותר כמו פצפוף מוקדם מדי. עיתוי ההצעה, חודשים רבים לפני הבחירות, מלמד יותר על חיפוש כותרת מאשר על מהלך אסטרטגי מגובש.

התגובה (או ליתר דיוק, היעדרה) אומרת הכול. בנט ולפיד שתקו. לא מסיבת עיתונאים, לא הודעה משותפת, אפילו לא תגובת נימוס. שתיקה כזו אינה טקטיקה, היא סימן: או שהם מתנגדים לרעיון, או שלא עודכנו בו מראש. כך לא נראה מהלך רציני, ובוודאי לא כזה שאמור "לטרף את הקלפים".

גם המאזן הפוליטי בעייתי. בנט, שמוביל כיום בסקרים בגוש, מיהר להסיט את הדיון והזמין את נתניהו לעימות, מהלך שמאותת שהוא רואה עצמו מועמד טבעי לראשות הממשלה, לא חלק ממשולש שמנהיגו ייקבע "בעתיד". לפיד, מצדו, מבין היטב שחיבור מוקדם מדי עלול לקבע אותו בעמדת נחיתות, בעוד איזנקוט מנסה למצב עצמו כמרכז הכובד שבין השניים.

מעבר לכך, ההיסטוריה הפוליטית מלמדת שחיבורים רחבים בין מפלגות גדולות נוטים להתפרק. "כחול לבן" סיפקה שיעור כואב: איחוד מרשים, נטול עומק אידאולוגי אחיד, שהסתיים בפיצוץ. איחוד כזה לא מייצר בהכרח קולות חדשים, אלא לעיתים רק מערבב מחדש קולות קיימים ומרחיק מצביעי ימין רך, שאינם רואים עצמם חלק מגוש

תבלום הזדמנויות משיקולים טקטיים אופרטיביים". עם זאת, איזנקוט עצמו הודה שאין בידיו מידע ממשי שאכן נתניהו הוא שמנע את התקיפה.

איזנקוט מצוי כאן במלכוד פוליטי: אם אכן נתניהו בלם את המתקפה, הדבר מעיד על כוחו הרב מול הנשיא טראמפ ועל משקל דעותיו בהחלטות הדרמטיות ביותר. לפיכך בחר איזנקוט לתקוף את עצם הבלימה. מנגד, במערכת הביטחון משוכנעים: תקיפה לא מכרעת היא מתכון לאסון.

שורה תחתונה: כך הפך הלילה שבו לא קרה דבר, לרגע שממחיש עד כמה ההחלטות האמיתיות מתקבלות הרחק מהכותרות, עם הרבה יותר אחריות וזהירות מכפי שמצטייר ברשתות ובגלי השמועות. מי שמצפה לנפילת המשטר בטהראן בלחיצת כפתור, מגלה שהמציאות מורכבת ומסור-כנת הרבה יותר.

בין המתנה להכרעה

הדריכות האמיתית: ארה"ב מתקרבת, מדינת ישראל מתכוננת והאיראנים מאיימים להגיב

"לא שוללים אפשרות שישראל תיגרר לעימות ישיר". הרמטכ"ל זמיר בבסיס חיה"א השבוע בדרום

התקיפה אמנם לא יצאה לפועל, אך האיום לא חלף. להפך. מאחורי הקלעים מתרחשת היערכות נרחבת, שקטה אך חסרת תקדים. ארצות הברית מקדמת כוחות למזרח התיכון בקצב מואץ: מטוסי תדלוק שוגרו לבריטניה, ספרד וקטאר, מטוסי קרב נוספים נחתו בקפריסין, סוללות הגנה אווירית מתקדמות הוצבו בסעודיה, קטאר וירדן, ונכסים אסטרטגיים נפרסים סביב איראן. ההערכה בישראל ברורה: ההיערכות האמריקאית תושלם בתוך ימים עד שבועות.

במקביל מועבר מסר חד לטהרן: כל פגיעה במדינת ישראל תיענה במחיר כבד מאוד. הנשיא טראמפ עצמו חרף את הטון ואיים בפומבי כי פגיעה בו תוביל למחיקת איראן מעל פני האדמה. "ההנחיות בעניין הזה ברורות, והצבא יידע מה לעשות אם יפגעו ב", אמר. מאחורי האיומים עומדת דרישה ברורה של טראמפ מהפנטגון: להציג תכנית "מכריעה", לא מהלך סמלי.

גם במדינת ישראל לא יושבים בחיבוק ידיים. הרמטכ"ל אייל זמיר, מקיים סיורים בבסיסים אסטרטגיים, מערכי ההגנה האווירית מתוגברים, והקשר עם הצבא האמריקאי מתנהל על בסיס יומי. בצה"ל לא שוללים תרחיש שבו ישראל תיגרר לעימות ישיר, אם באמצעות ירי טילים מאיראן ואם דרך שלוחות כמו החות"ים או חיזבאללה. עם זאת, ההערכה היא שאיראן תנסה תחילה להגיב בזהירות, כל עוד לא תחוש איום ממשי על יציבות המשטר.

האירוניה היא שההמתנה עצמה משרתת את שני הצדדים: ארה"ב מרוויחה זמן להיערכות מלאה, ואיראן מקווה שהלחץ ירד והרוחב יתעייף, כפי שאכן כבר קורה. הדיכוי והירי הישיר הורידו את מפלס ההפגנות כמעט לגמרי. במדינת ישראל מבינים היטב: המפגינים בטהראן לא ייצאו שוב לרחובות אם יפנימו שאין גיבוי חיצוני. לפיכך הדילמה אינה רק צבאית, אלא גם תודעתית.

הכדור, כרגיל, בידי טראמפ. גם אם הוא מתייעץ עם

"בקרוב נחשוף גם מי הפעיל את הקצין המתחזה" ח"כ אלמוג כהן שניהל מאבק עיקש לפרסום שמו של אסף שמואלביץ, החשוד בפרשת הקצין המתחזה בפיקוד דרום בשבעה באוקטובר. לדבריו, "למנותקי העליון לקח רק 838 ימים להכריע בסוגיה הקשה של התרת שמו של הנאשם בריגול

בלב הסערה עומדת הכוונה לפתוח מחדש את הסכם האיחוד בין העבודה למרצ, הסכם שנחתם כהבטחה לבור-חיים. מרצ קיבלה בו ארבעה שריונים במקומות ריאליים, ובעבודה מבקשים כעת לפתוח אותו מחדש, בין היתר בעקבות כניסת פעילי מחאת קפלן, שגם הם צפויים להתמודד בפריימריז הפנימיים. במרצ מסרבים בתוקף: שינוי חד צדדי משמעותו פירוק האיחוד ופיצול שיחליש את הגוש כולו. שורה תחתונה: לא הימין הוא שמטלטל את הדמוקרטיה, אלא המבחן הפנימי שלהם עצמם ובעיקר השאלה האם ייגררו שוב לפיצול, כפי שקרה בבחירות האחרונות, כאשר מרצ והעבודה צעדו בנפרד. מרצ לא עברה את אחוז החסימה, הקולות נשרפו והסוף ידוע. יש מי שמקווה למה-דורה חוזרת.

בקצרה

ח"כים שמחפשים עתיד ברע"מ, יועצים שמחפשים עמלות בדוחא, אופוזיציה שמחפשת את נתניהו ומקבלת הופעת יחיד וקדימון ה"פייק" שעלול להגיע מנתניהו לכנסת

הסגן של מנסור: מנסור עבאס ממשיך בשינוי האסטרטגי: הפעם הוא כבר לא מדבר רק על "שותפות אזרחית" כללית, אלא נוקב בשמות. ח"כ יואב סגלוביץ, איש "יש עתיד" ומי שהיה אמון על אכיפת החוק במשטרה, הוא מבחינת עבאס ה"מועמד האידיאלי" לרשימת רע"מ. אם המהלך הזה יתממש נראה את סגלוביץ אחרי שנים של לחימה בפשיעה במגזר, מנסה להשפיע על החברה הערבית דרך מועצת השווא - מנחת הדרך של רע"מ - זו ש"ממשלת השינוי" המתינה למוצא פיה בקדנציה הקודמת. יש עתיד ברע"מ.

דמי תיווך מקטאר: בעוד המדינה סוערת סביב פרשות ההדלפות, מתברר שהמסלול הקטארי היה הרבה יותר משתלם ממה שחשבונו. לפי הדיווחים של העיתונאי אבישי גרינצייג מ"חדשות 24", שרוליק איינהורן שלשל לכיסו 48 אלף דולר בחודש כדי לקדם מסרים של דוחא, מתוכם הפי-ריש "עמלת תיווך" קבועה של 18 אלף דולר ליונתן אוריך. וכך כאשר בלשכת נתניהו מדברים על "הכסף הקטארי", כדאי לבדוק אם הם מתכוונים למזורות של חמאס או לעמלות של היועצים.

זכוב על הדוכן: דיון "40 חתימות" היה פעם אירוע שבו ראש הממשלה עולה לדוכן כדי להזיע. השבוע נתניהו הפך את היוצרות: הוא ריחף מעל האופוזיציה בביטחון עצמי מופרז, כשהוא מתייחס לכנסת כאל "זכוב טורדני" בדרך ליעדים המדיניים הגדולים שלו. עם תקציב מובטח וחוק גיוס באופק, כשהוא לא סופר את הצעקות מהספסלים האחוריים. האופוזיציה שחשבה שהיא מזמנת את נתניהו לחקירה, גילתה שהיא בסך הכל סיפקה לו במה להופעת יחיד.

הבוט מנתניהו: מבקר המדינה כבר בלחץ: מה שהתחיל כניסוי כלים בבחירות המקומיות השבוע בנתניהו, עומד להפוך למופע המרכזי בבחירות לכנסת. בין בוטים איראניים לפרופילים מזויפים של בינה מלאכותית, ה"פייק ניוז" הופך לכלי הנשק הכי יעיל במערכה. במהלך היום הופצו קריאות מזויפות כאלו ואחרות של המועמדים, וקשה היה להבחין מה אמת ומה הזיוף. המועמד אבי סלמה, שנתמך בין השאר על ידי דגל התורה, ניצח ברוב מרשים ואיש לא יכול לערער על כך. אולם בבחירות צמודות לכנסת, כל פייק כזה יכול לערער את תוצאות הבחירות. הקדימון נרשם בנתניהו, אבל הסכנה האמיתית לטוהר הבחירות מחכה בבחירות האר-ציות. שבת שלום.

לאחר שטרמפ הכריז עליה בפומבי. כאן נכנסת התמונה הרחבה יותר. הצטרפות מדינת ישראל ל"מועצת השלום" אינה ויתור אידאולוגי, אלא מהלך מחושב בתוך תפיסת עולם משותפת לנתניהו ולטרמפ: החלשת מוסדות האו"ם והעברת מוקדי השפעה לגופים חדשים. במובן הזה, עצם המועצה אינה האיום אלא דווקא האלטרנטיבה שהיא מציבה לאו"ם, גוף הנחשב לעוין באופן שיטתי נגד מדינת ישראל. המוקש האמיתי נמצא שכבה אחת מתחת: ניהול עזה בפועל. שם יושבים הקטארים והטורקים, ושם מתרכז החי-כוכ האמיתי. זו הסיבה שכלפי חוץ הובעה מחאה פומבית, וכלפי פנים נרשמה הצטרפות למועצה. זו אינה סתירה אלא ניהול מחושב של סיכונים.

בימין נשמעת ביקורת חריפה, הרואה במהלך הזה כ"שלב ב' של ההתנתקות", ואילו משמאל מהירים לצייר את המהלך ככניעה לטרמפ. בפועל, מדובר בעוד פרק בדיפלומטיה מורכבת, שבה מדינת ישראל מנסה להשפיע מבפנים על מבנה בינלאומי חדש מבלי לוותר על קווי היסוד הביטחוניים שלה. ובינתיים, בזמן שהאופוזיציה חוגגת "עצמות", המציאות מורכבת יותר. מי שבנה על פיצוץ בין ירושלים לוושינגטון, עלול לגלות שוב שהשמחה הייתה מוקדמת והאשליה גדולה מהעצמות. הכותרות שוב הכזיבו.

קמפיין האימה

קמפיין "ביבי לא ילך": במקום לנצח בבחירות, השמאל מתאמן על היום שאחרי ההפסד

היכוננו לקמפיין הבא של השמאל. זה אינו קמפיין בחירות רגיל, אלא בניית תסריט אימה על מה שעלול להתרחש אחרי הבחירות, אם וכאשר התוצאות יגיעו. כך נראה התרחיש: בנימין נתניהו מפסיד בבחירות, מסרב לפנות את כיסאו, הכנסת מושבתת, בג"צ נרמס, והמדינה מידרדרת ל"כאוס טוטאלי". הכול כבר ידוע לכאורה מראש, הכול כבר סגור והפאניקה מכוונת.

הקמפיין החדש הזה מבקש להיות מתוחכם, ובעצם לשרד את סיסמת "רק לא ביבי" לגרסה חדשה: "ביבי לא ילך". אין כאן ניסיון אמיתי לשכנע בוחרים, אלא רצון להפחיד אותם. במקום להתמודד עם השאלה הפשוטה: מדוע הציבור אינו נוהר לאופוזיציה, ממציאים איום עתידי באמצעות מסע הפחדות, תוך גיוס מערכות האכיפה והמש-פט עוד לפני שנפתחה מערכת הבחירות.

האבסורד זועק: מי שטוען שראש ממשלה נבחר לא יכבד הכרעה דמוקרטית, עושה זאת בלי ראייה אחת, בלי תקדים ממשי, ובלי אחריות להשלכות. זהו ניסיון שקוף להסיט את הדיון מהכישלון האופוזיציוני אל "סכנת דיקטטורה" מדומינת. כשאין חזון, מייצרים פחד. כשאין הנהגה, בונים תסריט אימה.

מדובר בדפוס מוכר: מייחסים ליריב תודעה אפלה, משרטטים שרשרת מהלכים דמיונית, ומכריזים על "קץ הדי-מוקרטיה", לא מתוך מידע, אלא מתוך חרדה פוליטית. אין כאן עובדות חדשות, רק מיחזור של מוטיבים ישנים: בג"צ לא יכובד, הכנסת תשוטק, נתניהו יטען לזיופים, ואמריקה תשתכנע ותסייע לו. הכול אפשרי, הכול נורא, והכול נועד לשרת צורך אחד: להסביר מראש כישלון עתידי.

וכאן נסגר המעגל. אותו מחנה שמזדהי מפני "קץ הדמו-קרטיה", מתקשה לנהל דמוקרטיה גם בתוכו. הצעה פנימית למפלגת הדמוקרטים מגלה כי הם אינם מוטרדים באמת מנ-תניהו, אלא מיאיר גולן עצמו. גורמים פנימיים מצוטטים כמי שטוענים כי הוא "התבשם" מסקרים מחמיאם ונכנס לסחרור שמזכיר לרבים את טעותה ההיסטורית של מרב מיכאלי: בי-טחון עצמי מופרז, פירוק מסגרות קיימות ואובדן קולות יקר.

נשאר חברים?

לתזה הזו יש גם חיזוק פומבי. גורמים בשמאל מזהירים מפני הצבעה לבנט רק משום שהוא נתפס כמי שיכול לאיים על נתניהו. במאמר שפורסם השבוע ב"הארץ" תחת הכותרת: "זהירות - אל תצביעו לבנט", נטען שבנט מעולם לא התחייב לגוש השינוי, ולא אמר שלא יישב עם נתניהו. לפי ההנחה שם, אם יעמדו בפניו שתי אפשרויות: ממשלה עם גולן ומנסור עבאס, או ממשלה בראשות נתניהו, הוא יבחר באפשרות השנייה.

"עדיף שישאב קולות מהימין המתון ומהליכוד, ולא יקבל קולות מהשמאל", נכתב שם. עוד הוזכרה עמדתו העקבית נגד הבג"צ, וסיסמת הבחירות מ-2019: "שקד תנצח את הבג"צ ובנט את חמאס". המאמר חותם בעקיצה מוכרת: גם אם בנט יחתום בשידור חי שלא ילך עם נתניהו, ספק אם יעמוד בהתחייבותו.

ולסיום, אי אפשר להתעלם מדבריו של חיים רמון, שתקף השבוע את יוזמת האיחוד וכינה אותה "טיפשות פוליטית". רמון תהה כיצד אדם "ישר" (תרחי משמע) כאיזנקוט חובר, לדבריו, ל"מידוף של הפוליטיקה הישראלית, האיש שרשום על אחת ההונאות הפוליטיות הגדולות ביותר במדינת ישראל, אם לא הגדולה ביותר - נפתלי בנט". מסקנתו של רמון חדה: "שקלתי להצביע לאיזנקוט. לא אצביע עבורו".

מועצת האשליות

העימות שלא היה, ההצטרפות שכן הייתה ומה באמת עומד מאחורי "מועצת השלום"?

שלב ב' של ההתנתקות או מועצה שתחליף את האו"ם? טראמפ חותם על אמנת מועצת השלום

קשה היה לפסס השבוע את נהרת האושר במחנה הרלב"ב לנוכח הדיווחים על חיכוך בין ממשלת בנימין נתניהו לממשל דונלד טראמפ סביב "מועצת השלום" בעזה. סוף סוף, כך קיוו שם, נוצר סדק בברית הבלתי ניתנת לערעור בין שני המנהיגים. טראמפ מצרף את קטאר וטורקיה למנגנון שאמור לנהל את עזה, ירושלים משגרת מכתב מחאה, והנה, לכאורה, עימות. אלא שככל שנחשפים הפרטים, מתברר שהדרמה נראתה טוב בעיקר בכותרות.

מאחורי הקלעים מסתמן סיפור שונה: הודעת הגיוני החריגה שפרסמה לשכת ראה"מ נגד שילוב טורקיה תואמה מראש עם וושינגטון. לא מחאה ספונטנית, אלא מהלך מתו-זמן. מדינת ישראל לא הופתעה מעצם המעורבות הקטארית והטורקית במסגרת רחבה, אלא מהחלטת האמריקנים לשלב את נציגיהן דווקא בוועד המנהל, הנחשב לגוף הביצועי. גם כאן, הזעם הציבורי לא תורגם לקרע מדיני אמיתי: הבית הלבן לא מיהר להגיב, ונתניהו עצמו ניהל את השיח ישירות מול מזכיר המדינה מרקו רוביו, מאוהדי ישראל המובהקים בממשל.

עיקר הכעס הישראלי היה על אופן הפרסום ולא על עצם ההחלטה, שידוע היה מראש כי אין דרך ממשית לבלום אותה